

Darko Šeparović (1987., Vela Luka) diplomirao je na Arhitektonskom fakultetu u Zagrebu. Objavljivao je poeziju i prozu te književne kritike i intervjuje u *Zarezu*, *Quorumu*, *Autsajderskim fragmentima*, knjigomat.com, agoncasopis.com...

Priča *Uredan rukopis* uvrštena mu je u knjigu *Ispod stola*. Za rukopis *Privikavanje* pohvaljen je na natječaju za nagradu Goran za mlade pjesnike 2012., a za rukopis *Autopilot* osvojio je nagradu Na vrh jezika 2014/15.

Posjeduje dozvolu za voditelja brodice.

Trenutno živi u Zagrebu.

e-mail: darkoseparovic@yahoo.com

Zbirka poezije Darka Šeparovića, dobitnika Nagrade Na vrh jezika za sezonu 2014./2015. *Autopilot* je jedna od onih koje će, riskiram drskost predviđanja jer sam u to dosta siguran, biti proglašena uz zbirku *Metakmorfoze* Alena Brleka novim glasom generacije koja dolazi, ili tako nekako, pa onda postati kulturna, a vremenom se primaknuti klasičnoj i upisati u memoriju.

Šeparovićeva pjesnička pojava usporediva je s pojavama Marka Pogačara ili Ivica Prtenjače, a na njemu je da ova – pedagoški loše, jer su visoko postavljena – očekivanja opravda novim knjigama. Premda, nema razloga za strepnju, jer širina poetskog zahvata Darka Šeparovića je iznimna, obilježen manevarski prostor širok, a opet već poetički definiran.

Darko Šeparović s lakoćom izbacuje stihove koji mogu postati refreni i poštapalice: *new age zauvijek će se pisati koso / svaka romantika ima pogubnu statiku*; originalno spajati oprečno *sigurno ćemo pronaći nešto / toplo i oštro / povratnu kartu / / nož u tvojoj ruci*; duhovito izvrtati perspektive: *mislim kako za svaku razbijenu čašu / kažeš; nije do mene / do stakla je*; ili složiti urbano-lirske melankolične ambijente: *mjeri se koliko će brzo snijeg amputirati ceste / nakon toga / nema dalje*.

S takvom opremom, u kojoj se nazire i njegova kruhoboračka profesija, arhitektura, s pjesmama čija pak arhitektura počiva na bujnoj, ali ne i podivljaloj asocijativnosti, a dio vokabulara i zamjedbi crpi iz profesionalnog – u ovu zbirku je stvarno ugrađen autopilot. Ona sigurno leti i bez puno guranja i intervencija, siguran sam, meko slijeće na bolje stranice naše suvremene poezije.

na vrh jezika

ALGORITAM

ISBN 978-953-316-873-9

9 789533 168739

DARKO
ŠEPAROVIC
AUTOPILOT

Autoceste ne vraćaju ljude

to su bila vremena tako govorimo stvarima kojih se brzo želimo riješiti
porođajne muke utezi soba koje mirišu na doktore
teški muk opire se padanju kako je samo ušao koliko će ostati
pitanje je težine riječi njihove sposobnosti
lijepljenja za zidove. na to odgovaramo čekićem
ili crnom bojom rudarevih jagodica. jezik je
ideologija osim kad je teleći i dobro skuhan.
možda vrelim čajem otopimo čađu između zuba
zaboravljena slova na mjestima gdje nema karijesa.
među nama tvrdoglava šutnja modra majica kojom sam
jučer nekome mahao na kolodvoru. trajanjem onih prostih pokreta ruke lijevo-desno
mjeri se koliko će brzo snijeg amputirati ceste
nakon toga nema dalje.

Darko Šeparović
AUTOPILOT

Ova knjiga objavljena je uz potporu Ministarstva kulture Republike Hrvatske

Darko Šeparović
Autopilot

Copyright © Darko Šeparović, Vela Luka, 2015.

Ilustracija na naslovnici
Igor Sladoljev

Uredili
Kruno Lokotar i Marko Pogačar

PETAK SU MODRICE

Gomila, petak

Ovo je valjda petak ili su isparile kapljice iz
podrumskih teretana da bi porodile kišu.

Grad je natovaren mirisom pekara, sinusoidnom bukom
oštrih potpetica, taksisti odmaraju na giljotini križanja bez
semafora.

Ovo je svakako petak glave riba vire iz smeća poput nepoželjnih
češera
na božićnom drvcu, iznutrice su zagasite i lijepe.

Jutros smo na ulicu iznijeli polomljeni klavir mrtvu tišinu iz stana
ostavili gomili popodneva.

Petak su modrice, pobačeno
dijete umjesto tetovaže.

Dno

priđi malo bliže, između nas su samo ljudi, pridruži se večeras
našoj brigadi sakrit ćemo se u podzemnim garažama, na armiranim
jastucima nebodera.

svi smo nabijeni poput bakrenog namota elektromotora
svi smo slabo prokuhana riža u neprobavljivom vikendu.

ti tvrdiš; ovo dno mora negdje prestati.

napokon shvaćam brzinu; to je kad kiša potamani urod pšenice dok
strašila na oranicama imaju previše rupa na šeširima, iznad
nas visi ubojita mehanika
vode.

nema revolucija, samo izleti iz kojih se djeca vraćaju sa svojom
djecom.

naše koračanje je raštmano kao i grad kojeg su pojele stolice.

ovo dno treba prestati, napokon se izliti i razvodniti
ocean ako već ledenjaci nisu uspjeli.

Talidomidna djeca

naša djeca neće biti čađavi rudari
neće imati ni ruke zato se prestani brinuti
za njihovu buduću ljubav prema strojevima.
sve smo isplanirali one rođene na državni praznik
ostavljamo raseljenim otocima neka tamo skladište
svoju radoznalost u napuštenim tvornicama koje imaju
struju i podno grijanje iz onih prošlih radničkih vremena.
ostale vodimo u duboke šetnje po rasječnim šumama gdje
ćeš im uz zaleđeno jezero pričati laži o globalnom zatopljenju
brujanje tvoje unutrašnje arhitekture protjerat će uplašene
životinje na autocestu u sigurnu provaliju.
na povratku raširi ruke u koncentrični zagrljaj i čekaj
da netko uskoči
kao da gliš granatu pred paljenje
samo još beskorisnije.

Vlakovi, nepoželjni susjed

kad noć reži bacaš joj kosti neprospavanog
jutra da utihne ispod stola. dlanovi nacrtane
raskrsnice, riječi kao pljuvačke padaju iz kreveta
na pod, nezapisane grudice brzo okopne.

treba se sakrivati od starijih njihovog sjećanja na sve te stvari.
kupim bijele razmake sigurnu udaljenost između dva
automobila u koloni. nakon svakog vlaka postoji čovjek
koji je zapisao kako vlakovi prolaze. ti ljudi obično imaju
dugačke kapute.

privikavam se na vlakove žedne generatore
njihova nepresušna buka rani je Coltrane u ušima znalaca.

najljepše pećine imaju samo jedan izlaz nabubrene zidove
poput kore mozga. večeras nema konduktera da nam
poništi kartu moraš me uhvatit za ruku ako ćemo zajedno
izići van.

Morski pas je najbolji kućni ljubimac

gurni svoju ruku u moje duboke džepove
unutra je samo korozivni žal na kojem su
sinoć morski psi oštrili zube.
oko nas još jedna uspješna turistička sezona
nijedna majka nije izgubila dijete par estradnih
zvijezda dobilo je ozbiljan celulit, a to je neupitno
poput vremenske prognoze ili osmrtnica
na zadnjim stranicama novina.
ako pronađu još nafte u planinama hoće li to
riješiti naše probleme, pritisak podova iznajmljenog stana,
obrisati grad koji nepotpuno upija buku.
nikada nećemo razumjeti mehanizam ključanice, postoje
dva ključa ili više nijedan dovoljno dug da postane oružje.
spakirajmo ljetne utege pobjegnimo u nečiju
nerastopljenu masnoću na bedrima
naše hrapavo more.

Bezkaratno zlato

gusari smo u gradu bez zlata
sve smo razdijelili izvukli
zlatnu armaturu iz toksičnih zubala bezvrijedne
krunice i mostove razmrvili u duboku tišinu i
razasuli je po spomenicima arhitekture

napokon grad ima oseku zvukova
noć se skuplja u pregib u zgrčenu novčanicu
kojom ćeš malo kasnije platiti jeftini taksi

večeras razbij staklenu čašu o pod jer uskoro ćemo
sve piti iz tetrapaka od bespovratne kartonske ambalaže
raditi najoštrije mačeve koji nikoga ne ubijaju
ali poražene tjeraju u rasprodaju
krugova iz mlakih prstiju

Sve što vidiš nije prvi put

tražimo u džepovima u
rupi gdje je ruka uvijek sama
crveni prekidač kojim ćemo
uključiti autopilota i zaboraviti
na pokretljivost. neka nas
vozi netko drugi bez sudaranja i krvi
netko kome ništa nismo obećali.
nitko više ne putuje sam gledamo
tuđe slike sve znamo unaprijed. nakon
putovanja možemo ostati u gluhom
ulju umora taman toliko da popucaju
sva stakla oko nas, da se zaustavi
tvoja ruka koja miješa kavu i prestane
trubljenje krivo parkiranih automobila.
večeras će se sve samo završiti
izlit će se voda i prosuti pepeo
iz pepeljare po podu naše tijesne sobe.
ostat će nam dovoljno vremena
da promatramo crnu rupu od pepela
ispred naših golih stopala.

Supermarket vikendom

dobro je kako kasno
navečer možemo ući
u trgovinu dodirivati svježe
voće i meso gurajući se u redovima
s upornim ljudima koji će jutro
dočekati na zapaljenim šankovima izvikujući
neka imena koja njihovim očevima
probadaju rebra
ali nismo mi kao oni
strpljivo čekamo
poštujemo biciklističke staze i svjetla
semafora uz cestu
peremo ruke od olova novinskog papira
zatim se uredno spotičemo
preko bijelih crta koje pažljivo
svježim žiletom
rasporedimo po stolu

Dugi dani, kratki espresso

tama se razlila po
dubokom zaljevu
more je večeras kratki crni *espresso*
koji pijemo svako jutro dok nas
zapljuskuje prašina miris
mrtvih riba u najlonskim vrećicama
naš razgovor trebao bi prekinuti turistički
do you speak english
nečija meka kosa ali
ništa se ne događa
ponavlja se udaranje tupog
kofeinskog srca
prolaze znojni nosači
oko njihovih vratova
mokri ručnici kao da
su tog trenutka pobjegli
s prepune plaže.

Sateliti padaju u more

sva noćna putovanja su ista
tvoje oči su bijele bove na
kojima se uz autocestu odmaraju
ptice.
njima brzina noćas nešto obećava
preživljavanje ili
smrt
kraj plinovoda koji donosi toplinu
u prazne stanove.
prosinac je
u autobusu slušamo radio
pomorsku večer
pozdrave i čestitke upućene
nama nepoznatim ljudima.
naše udaljenosti određene
su jedino nedostajanjem.

noć sijeku krhotine satelita
padaju u tihi ocean
dovoljno daleko od nas našeg
južnog putovanja parka u kojem
roditelji šeću pse sve loše nakupljeno
iz svojih života. kad upališ grijanje
kad radijatore prožmu snopovi
topline
prazni stanovi se smanjuju
psi su već umorno zaspali u hodniku.

Nezaposlene kamikaze

moji prijatelji uzgojit će
mahovinu na izlizanim šankovima
zavoda za zapošljavanje i
pokazivat će prema jugu u pravcu
preskupo obojanog tunela
njihova krv je plodna ali ne stane u 160
znakova SMS poruke
naše vrijeme je komprimirano
evoluciju jezika onemogućuju
brojevi
ali ako uspije izrasti ta mahovina
nahranit će se gladno stado
a plimni valovi koji jedu gradove
vratit će se u svoje zahrđale
ambalaže
moji prijatelji će izdahnuti i
potopiti sve jedrenjake.

Jutro u ekranima

nikako se priviknuti na ovu zaobljenost ekrana
okruglost koja dolazi s njom, o od kojeg se sve odbija.
zarez titra na pozadinskoj bjelini kamuflirajući se
u točku nespreman za zarezivanje
ludo odvajanje. zbog zaobljenosti ne spavamo stavljamo je u neobične
krpe
da se odmotavajući bori pretvara se u plašt koji osvaja
Šopovu kocku. na pamet ti padaju sve ideje koje se perpetuiraju
ili su jedino moguće u skućenom prostoru sobe na vrhu ormara
tamo gdje nikada nisi gledao, gore se rađa prašina najgušći
večernji mrak. jutro je polica na koju slažemo moguće
pravce dana
tramvajski displej na kojem spremišta postaju brojevi.